

gerninger, som jeg har her liggende for mig, og med andre, som jeg kan skaffe. Jeg kan saaledes anføre, at jeg har haft en Mand, der i 7 Aar tjente mig som fast Daglejer for Løn og Kost. Han var bleven Socialdemokrat, og det er der ikke noget at sige til, det er der flere end ham, der blive. Han fik saa efter alle de dejlige Løfter, som staa i Bladene, om, hvor meget man kan tjene i Industrien, Lyst til at forlade Landbruget. Han gik til Aarhus og fik Plads hos en Tobaksfabrikant, en af de største Tobaksfabrikanter i Aarhus. Han var en flittig og ædruelig Mand og en dygtig Arbejder, og han havde fast Arbejde Dag ud og Dag ind, aldrig gik han ledig. Han havde i de 7 Aar, han tjente mig, siddet derude paa Landet og klaret sig med en stor Familie, og da vare Børnene endda smaa. Han havde, da han kom til Aarhus, 250 Kr. paa Lommen, og da vare to af Børnene konfirmerede, saa han kun havde to ukonfirmerede Børn tilbage. Paa Tobaksfabrikken kom han ned i Saucekælderen, hvilket er et af de grimme Arbejder, man der kan blive beskæftiget med. Da han rejste fra mig, ejede han et lille Hus, der selvfølgelig var daarligt, det købte jeg af ham og betalte ham 250 Kr. derfor. I Aarhus fik han, som sagt, Arbejde paa Tobaksfabrikken, men der kunde han ikke klare sig med den Løn, han fik. Han maatte gaa tilbage til Landet igen, og saa havde han brugt alle de Penge, han havde. Derfor siger jeg, at Industriens Folk skulle være forsigtige, naar de tale om, at deres Arbejdere faa højere Løn, end vi give paa Landet, thi selv om Lønnen er gaaet op, ere Udgifterne ogsaa gaaede op, Huslejen f. Eks. er stegen i Byerne, saa at denne sluger den Merfortjeneste, Arbejderne faa der. Paa Landet faar Manden sin Kost, og i Byen kommer han til at betale den. Jeg skal ikke forfølge denne Sag længere, men jeg vil slaa det fast som en Kendsgerning, at den Mand, jeg nævned, ikke kunde klare sig i Byen, men maatte bruge de 250 Kr. op, som han havde, og saa maatte vende tilbage til Landbruget. Der var altsaa ikke Tale om, at Industrien havde skaffet ham bedre Kaar.

Jeg har saa Lyst til at sige et Par Ord om en anden Ting. Der staa i § 4 i Toldlovsforslaget, at for Varer, der indføres fra Lande, som behandle danske Skibe og danske Varer ugunstigere end andre Landes Skibe og Varer, kan Ministeren ved kgl. Resolution paalægge en Tillægstold paa 40 pCt. i indtil 40 Uger,

dog ikke mere end en Gang i Løbet af et Treaar. Jeg er glad ved dette, men jeg vil dog haabe, at den højtærede Minister vil faa gjort Bestemmelsen kraftigere. De 40 Uger ere mig ikke nok, thi der bliver alligevel en Tid tilbage, hvor de kunne knibe ind med de Varer, mod hvilke dette Kampmiddel skal anvendes. Jeg indrømmer, at et lille Land skal være varsomt med at anvende Kampmidler, men man skal dog heller ikke lade sig byde alting. Naar vi have Traktat med andre Lande om Mestbegunstigelse, er det maaske nok det højeste, vi kunne naa. Men saa vil jeg ogsaa have, at denne Stilling skal respekteres. Vi have saaledes en Traktat om Mestbegunstigelse med Preussen, men vor mægtige sydlige Nabo maa virkelig respektere Traktaten. Vi udføre til Tyskland for 105 Mill. Kr., og de udføre til os af Industri-varer og meget andet for 214 Mill. Kr. Der er altsaa et Overskud paa Udførselen fra Tyskland til Danmark paa 109 Mill. Kr. Tyskland har saaledes et godt Marked her, idet det afsætter til Danmark for 109 Mill. Kr. mere, end vi byde igen, og man skulde tro, at de maatte være glade ved at have en saa god Kunde mod Nord, og at de derfor vilde behandle os ordentligt. Vi behandle ikke England nær saa godt. Vi udføre til England for 282 Mill. Kr., og der indføres derfra til os kun for omtrent 90 Mill. Kr. Der er altsaa næsten 200 Millioners Overskud. Dog, det skal jeg ikke sige andet til, end at vi ere venlige overfor Tyskland. Jeg skal blot pege paa, hvad de have gjort i Tyskland, hvor de have ladet Ardennerhesten indføre billigere end den danske Hest. De have maaske der villet knibe udenom og sige, at Ardennerhesten ikke er nogen almindelig Hest, men det kan ikke nytte noget. Den har sit Navn af Ardennerbjergene i Ardennerprovinsen i Belgien. Ville de hævde, at denne Hest kan indføres billigere end den danske, maa de ogsaa, hvis de ikke ville bruge Fortolkninger og Kneb, indrømme, at de der omgaa vor Mestbegunstigelsesret. Jeg vil haabe, at den højtærede Minister vil gøre alt muligt for at faa dette ændret, hvad enten det skal ske ved en Forhandling eller paa anden Maade. Sker det ikke, mener jeg, at vi maa skride til at fordoble Indførselstolden fra de Lande, som ikke respektere vor Ret. Som Stillingen er, er der ingen Grund til at være saa forfærdelig varsom.

Jeg skal dernæst saa kort som muligt give et Svar nærmest til den sidste ærede Taler, min ærede Partifælle (Carl Hansen